

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Ing. Antona Jakubíka v trestnej veci obvineného **J. P.** pre trestný čin brania rukojemníka podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 234a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na neverejnom zasadnutí 3. mája 2011 v Bratislave o dovolaní obvineného J. P. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. P. sa **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd) rozhodol o odvolaní obžalovaného J. P. a poškodeného Ing. M. P. proti rozsudku Okresného súdu Trnava (ďalej len okresný súd) z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Zároveň podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol, že obžalovaný J. P. sa podľa § 234a ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 odsudzuje na trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov.

Podľa § 39a ods.2 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005 zaradil krajský súd obžalovaného na výkon trestu do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 obžalovanému uložil aj peňažný trest vo výmere 2 000 000,- Sk (dva milióny slovenských korún).

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 bol pre prípad zmarenia peňažného trestu obžalovanému uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Krajský súd nadväzujúcim výrokom podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie poškodeného Ing. M. P..

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorý bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní dňa 05. decembra 2008 bol obžalovaný J. P. uznaný za vinného, ako organizátor na dokonanom trestnom čine brania rukojemníka podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 234a ods. 1, ods.2 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z.z. na tom skutkovom základe, že v Trnave a okolí v jarných mesiacoch roka 1999 prvýkrát osobne kontaktoval Mgr. J. M. (ide o osobu neprávoplatne odsúdenú v trestnej veci Okresného súdu Trnava č.k. 6T/58/2008) so žiadosťou o vyriešenie "problému s jedným trnavským podnikateľom, ktorý ho mal oklamať o veľkú sumu finančných prostriedkov, spôsobom únosu podnikateľa a vymoženia dlhu násilím".

Následne opakovane, asi jeden mesiac, osobne kontaktoval Mgr. J. M. so žiadosťou rovnakého obsahu a v nadväznosti so žiadosťou o zabezpečenie aj "niekoho ďalšieho" na vykonanie únosu, opísal telesný vzhľad Ing. M. P., druh ním používaného osobného motorového vozidla, ukázal rodinný dom používaný Mgr. M. P. a ostatnými členmi domácnosti, liehovar používaný obchodnou spoločnosťou S. spol. s r.o. so sídlom v D. K. pri podnikaní, ukázal nehnuteľnosti na ukrytie uneseného podnikateľa, poskytol veci na vykonanie únosu a opísal spôsob ich použitia - osobné motorové vozidlá výrobné značky Š. modrej farby a červenej farby, diktafón, ďalekohľad na nočné videnie, detektor kovov, mobilný telefón, finančné prostriedky v celkovej sume 3.000,- - 4.000,- Sk na "nevyhnutné výdavky," poskytol informácie o finančnom statuse Ing. M. P., určil výšku údajného dlhu (10.000.000,- Sk), výšku odmeny za únos Ing. M. P. (30 % zo sumy 10.000.000,- Sk) a vyjadril sa k spôsobu vykonania únosu (vykonanie únosu Ing. M. P. "podľa situácie buď pred domom, alebo na inom vhodnom mieste"), disponujúc vedomosťou o účasti najmenej ďalších dvoch osôb na ňom.

Na základe konania obžalovaného J. P. uskutočnil Mgr. J. M.. v časovom období najneskôr od polovice mája roka 1999 v Trnave opakované stretnutia

s Ľ. K. (jedná sa o obžalovaného v trestnej veci Okresného súdu Trnava č.k. 3T/60/2008, ktorej zatiaľ rozsudkom rozhodnuté nebolo), J. R. (vo vzťahu k menovanému bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia), predmetom ktorých bola príprava únosu Ing. M. P., určenie času, miesta, spôsobu jeho vykonania, spôsobu rozdelenia odmeny zo získaného "výkupného", spôsobu disponovania s použitými vecami a spôsobu správania sa pri odhalení skutku, jeho páchatel'ov.

Po následne spoločnej príprave na únos, trvajúcej dlhší čas, po vytvorení materiálnych podmienok vo forme obstarania vecí poskytnutých obžalovaným J. P., tabuliek s rovnakým evidenčným číslom, modrého majáka, liečiva s utlmujúcim účinkom, magnetického nápisu "Polícia", samopalú vzor 58, tzv. ježkov na prerušenie motorizovaného prenasledovania a logistických podmienok vo forme získania informácií o Ing. M. P. od obžalovaného J. P. a tiež priamym sledovaním, dňa 01.07.1999 v čase od 17.30 hod. do 18.30 hod. na ceste medzi T. a obcou D.D., v časti majera zvaného „P.“, Mgr. J. M., Ľ. K. a J. R. oblečení do taktických služobných viest s nápisom "Polícia" maskovaní kuklami, vyzbrojení pištoľami a J. R. aj samopalom vzor 58 so zásobníkom so strel'by schopnými nábojmi, vykonali so zámerom vymožená fiktívneho peňažného dlhu v prospech obžalovaného J. P. vo výške 10.000.000,- Sk, únos Ing. M. P., ako "policajnú akciu príslušníkov pohotovostného policajného útvaru" tým spôsobom, že Mgr. J. M. ako vodič osobného motorového vozidla Š. modrej s odcudzenými tabuľkami s evidenčným číslom B., modrým majákom založeným na streche a magnetickým nápisom "Polícia" na inej viditeľnej časti zastal na pravej strane cesty prednou časťou vozidla v smere od obce D.D. do T. a spolu s Ľ. K. sa skryl mimo cesty, do trávnatého porastu; J. R. zastavil osobné motorové vozidlo zn. A., s tabuľkami s evidenčným číslom T., vedené Ing. M. P., v ktorom bola spolujazdcom vtedy mal. J. P.. Následne pribehli k osobnému motorovému vozidlu Mgr. J. M. a Ľ. K., vytiahli Ing. M. P. z vozidla, hodili ho prednou časťou tela na cestu a vo vzniknutej ležiacej polohe použili putá na znehybnenie jeho rúk v polohe za chrbtom. Ľ. K. uviedol spútaného Ing. M. P. k osobnému motorovému vozidlu zn. Š., uložil ho cez ľavé zadné dvere na sedadlo do sediacej polohy a sadol si k nemu Mgr. J. M. si sadol do vozidla na miesto vodiča a J. R. na zadné sedadlo k Ing. M. P., po tom ako zaparkoval osobné motorové vozidlo značky A. s mal. J. P. k zastávke autobusu, umiestnenej pri majeri zv. "P."

Ing. M. P. držali a strážili ako rukojemníka, aj podľa inštrukcií obžalovaného J. P., Mgr. J. M., Ľ. K., P. K. (jedná sa o obžalovaného v trestnej veci Okresného súdu Trnava č.k.

3T/60/2008, v ktorej zatiaľ rozsudkom rozhodnuté nebolo), J. R., Bc. F. T. (ohľadom menovaného bolo trestné stíhanie prerušené podľa § 228 ods.3 Trestného poriadku), postupne pod mostom s cestou vedúcou z T. do obce B., za majerom zv. "O.", v rodinnom dome so súpisným číslom X., popisným číslom X., na ulici S. v S., na rôznych miestach v lese v blízkosti S., v garáži so súpisným číslom X. na ul. P. v S. a v byte číslo X., vo vchode bytového domu so súpisným číslom X., popisným číslom X., na ul. P. v S. až do 03.07.1999, kedy bol v popoludňajších hodinách prepustený Mgr. J. M., Ľ. K., P. K. a Bc. F. T. na ceste medzi S. a T., pri majeri zv. "N." po tom, ako Ing. V. P., po predchádzajúcich najmenej piatich telefonických kontaktoch uskutočnených Mgr. J. M., oznamujúcich únos rukojemníka a určujúcich podmienky na jej správanie po únose, na prežitie rukojemníka za "výkupné", na výšku a spôsob jeho zaplatenia, zaplatila výkupné v celkovej výške 10.000.000,- Sk.

Za to mu bol podľa § 234 ods.2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005 bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do I.(prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 bol obžalovanému tiež uložený peňažný trest vo výmere 2 000 000,- Sk (dva milióny slovenských korún).

Podľa § 54 ods.3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 sa pre prípad zmarenia peňažného trestu bol obžalovanému uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku účinného od 01.01.2006 boli poškodené strany a to Ing. M. P., nar. X..09.1949 a Ing. V. P., nar. X., obaja bytom T., Š. s uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkázaní na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie obvinený J. P. (ďalej len dovolateľ) písomným podaním svojho obhajcu z 28. mája 2009, doručeným okresnému súdu 18. júna 2009.

Ako zákonné dôvody dovolania označil dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (bod I. dovolania), podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. (bod II dovolania) a podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. (bod III dovolania).

K bodu I uviedol, že postupom v konaní, keď bolo trestné stíhanie proti jeho osobe 27.. septembra 2009 podľa § 21 ods. 1 Tr. por. vyšetrovateľom vylúčené zo spoločného konania, a takto potom prebiehalo v štádiu prípravného aj súdneho konania, ktorého chronológiu popisuje, došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Okolnosť, že v čase rozhodnutia o vylúčení veci dovolateľ na rozdiel od spoluobvinených nepodliehal pôsobnosti vojenských súdov nie je v § 21 Tr. por. výslovne uvedená, navyše novelizáciou Trestného poriadku s účinnosťou od 1. marca 2008 táto okolnosť vyňatím príslušného Policajného zboru spod tejto pôsobnosti pominula. Taktiež rozdielnosť dĺžky trvania väzby u obvinených v oboch oddelene vedených konaniach nemala byť podľa zákona dôvodom ich opätovného nespojenia, o ktoré (spojenie) dovolateľ žiadal. Paradoxom je, že konanie proti obžalovaným M., K. a K. doposiaľ nie je skončené.

Samotné porušenie svojich obhajobných práv (v čom spočíva dotknutý dovolací dôvod) dovolateľ vysvetľuje nasledovne:

„Je nutné zdôrazniť aj skutočnosť, že Okresný súd v Trnave porušoval a porušuje zákon tým, že v čase keď ešte ani jedna vec nebola právoplatne skončená, nútil obvineného v jednej trestnej veci vystupovať ako svedok a v druhej naopak. Každému z takýchto procesných postavení prináležia iné práva a povinnosti priznané Trestným poriadkom a v každom konaní majú teda úplne rozdielne postavenie. Trestný poriadok takýto postup v žiadnom svojom ustanovení nepripúšťa. Súd môže teoreticky priznať niektorému z obvinených postavenie svedka až po právoplatnom ukončení jeho trestnej veci. Vzhľadom na takýto postup sa súd dopúšťa závažných procesných pochybení a všetky dôkazy takto vykonané sú procesne nespôsobilé.

V zmysle vyššie uvedeného vylúčením mojej trestnej veci na samostatné konanie bolo porušené moje právo na spravodlivý proces, nakoľko táto vec nemohla byť posudzovaná vo všetkých jej súvislostiach, keďže bola rozdelená do viacerých rozdielných konaní, pričom sa jedná o jeden trestný čin rôznych obvinených.

S poukazom na existenciu tzv. objektívnej súvislosti trestných činov, t.j. súvislosť trestných vecí viacerých páchatel'ov je potrebné pri splnení zákonných podmienok vykladať vykonanie spoločného konania ako obligatórne, nie ako fakultatívne.“

V uvedenej súvislosti dovolateľ poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v inej veci (1 Toš 13/2007 z 25. októbra 2007), ktoré považuje za potvrdenie svojho vyššie uvedeného právneho názoru.

K porušeniu práva na obhajobu došlo aj pri uložení peňažného trestu, keď okresný súd neskúmal otázku jeho vymožitelnosti.

K bodu II dovolateľ uviedol, že 14. novembra 2008 hlavné pojednávanie prebehlo aj napriek tomu, že nedal výslovný súhlas, aby sa tak stalo.

Konkrétne argumentuje:

„Podľa § 252 ods. 3 Trestného poriadku hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov. To neplatí, ak obžalovaný výslovne odmietol účasť na hlavnom pojednávaní alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.

Výslovné vyjadrenie obžalovaného, že sa na hlavnom pojednávaní nezúčastní a jeho výslovná žiadosť, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, sa týka dvoch rôznych situácií. Vyjadrenie obžalovaného, že sa na hlavnom pojednávaní nezúčastní ešte neznamená, že súhlasí aj s tým, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v jeho neprítomnosti. Naproti tomu jeho výslovná žiadosť, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, znamená aj to, že sa na hlavnom pojednávaní nezúčastní.

Ako vyplýva zo zápisnice na strane 3 z hlavného pojednávania zo 14.11.2008, citujem: .. obžalovaný uvádza, že napriek vyjadreniu lekárky sa nechce zúčastniť na ďalšom priebehu pojednávania, pretože sa necíti zdravotne v poriadku." Teda z mojej strany nebol daný súhlas, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v mojej neprítomnosti, ale bola to žiadosť

o odročenie hlavného pojednávania v dôsledku zlého zdravotného stavu. Čiže hlavné pojednávanie bolo vykonané v mojej neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.“

K bodu III dovolateľ uvádza a finálne žiada:

„Ako som už uviedol v bode 1., v intenciách Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Toš 13/2007 zo dňa 25.10.2007, keďže sa v mojej veci nekonalo spoločným konaním, tak nastal nezákonný stav. Celé dokazovanie bolo teda vykonávané súdom spôsobom, ktorý je v rozpore so zákonom. Súd môže pri rozhodovaní prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Nakoľko bolo porušené moje právo na obhajobu (bod I.) a pojednávanie dňa 14.11.2008 bolo vykonané bez mojej prítomnosti (bod II), súd rozhodoval na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Na základe vyššie uvedených skutočností žiadam, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. c), d), g) a v zmysle § 386 Trestného poriadku zrušil rozhodnutie Krajského súdu Trnava, sp. zn. 4To/4/2009, zo dňa 02.04.2009 ako odvolacieho súdu, taktiež zrušil prvostupňový rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/36/2008, zo dňa 05.12.2008 a prikázal Okresnému súdu Trnava, aby vec v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom znovu prerokoval. Podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku, keďže dovolanie bolo podané v prospech odsúdeného, navrhujem, aby dovolací súd nariadil prerušenie výkonu rozhodnutia súdu, t.j. prerušenie výkonu trestu až do času rozhodnutia o dovolaní.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako dovolací súd v zmysle § 377 Tr. por. predbežne predsedom senátu preskúmal dovolanie a predložené spisy podľa § 378 Tr. por. a zistil, že nie je dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. a/, b/, d/ alebo e/ Tr. por. Zároveň však už pri predbežnom prieskume zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por.

K bodu I dovolania – uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

K porušeniu práva na obhajobu v prejednávanej veci malo a mohlo na základe dovolaním namietaných okolností vo vzťahu k obvinenému (ďalej len dovolateľ) dôjsť len tým, že iná osoba (osoby), pôvodne spoluobvinená zo spáchania toho istého činu (najmä J. M.), bola v trestnej veci dovolateľa, vylúčenej zo spoločného konania podľa § 21 ods. 1 Tr. por., vypočutá ako svedok, pričom zároveň bola táto osoba naďalej stíhaná v samostatne a paralelne proti nej vedenom trestnom konaní (v trestnej veci dovolateľa bola potom svedecká výpoveď J. M. z prípravného konania na hlavnom pojednávaní prečítaná, keďže odmietol vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por.).

Je potrebné dospieť k záveru, že právo dovolateľa na obhajobu týmto postupom nebolo porušené.

Ak dotknutá osoba v dôsledku svojho procesne relevantného prejavu vôle v proti nemu samostatne vedenom konaní (tu vyhlásenia na hlavnom pojednávaní, že je vinný v zmysle § 257 písm. b/ Tr. por.), nespochybňovaného (naopak, obsahovo potvrdzovaného) svedeckou výpoveďou v konaní proti dovolateľovi, mala možnosť získať zvýhodnenie na základe inštitútov hmotnoprávnej (Trestného zákona) alebo procesnoprávnej (Trestného poriadku) úpravy (teda minimálne z hľadiska výšky uloženého trestu), rovnaké zvýhodnenie mohla získať aj v prípade, ak by bola spoluobvineným (spoluobžalovaným) dovolateľa v spoločnom konaní (v niektorých prípadoch zákonného procesného režimu musí byť pozícia spoluobvineného v určitom bode postupu konania eliminovaná, ako napríklad u F. T., ktorého trestné stíhanie bolo prerušené podľa § 228 ods. 3 Tr. por. a ďalej v konaní proti dovolateľovi vystupuje ako svedok).

Zároveň platí, že v prípade nastalej situácie, teda situácie vystupovania v oboch procesných pozíciách (teda ako u obvineného aj ako svedka), hrozí (dokonca) vypočutému v prípade preukázaného klamstva pri svedeckej výpovedi trestný postih pre krivú výpoveď alebo krivú prisahu podľa § 346 ods. 1 alebo 2 Tr. zák., ktorý by mu pri výpovedi len ako obvineného, resp. spoluobžalovaného v spoločne vedenom konaní nehrozil. Takáto osoba má však vždy právo odmietnuť vypovedať ako svedok podľa § 130 ods. 2 Tr. por.

Skutok je po vznesení obvinenia vždy spojený s personifikáciou páchatel'a v procesnom postavení obvineného a takto je vymedzený ako predmet konania aj z hľadiska prekážky právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 2 ods. 8 a § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por.

Paragraf 18 ods. 1 Trestného poriadku neustanovuje spoločné konanie o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, ako obligatórnu formu konania, aj keď v týchto prípadoch bude zväčša namieste konať spoločne.

Spoločné konanie je podľa vyššie uvedeného ustanovenia vylúčené v prípade, ak by zrejme bránilo ukončeniu veci v primeranej lehote. De facto ho nemožno vykonať ani vtedy, keď je jedna zo spoločne stíhaných osôb obvinená až po skončení konania proti inej z takto vymedzeného okruhu osôb.

Spoločné konanie nemusí byť vykonané ani vtedy, ak to prispeje k urýchleniu konania, alebo ak je takéto riešenie založené na iných dôležitých dôvodoch v zmysle § 21 ods.1 Tr. por., čo umožňuje aj vylúčenie konania o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených z už do takéhoto rozhodnutia (o vylúčení) spoločne vedeného konania.

S postupom konania podľa Trestného poriadku je z hľadiska práv obhajoby v zásade (aj keď nepôjde o bežný postup) zlučiteľné, aby tá istá osoba vystupovala v jednom konaní v postavení obvineného (obžalovaného), a v ďalšom konaní, vedenom proti inej osobe, v postavení svedka, pričom v každom z oboch konaní je jeho predmetom ten istý skutok, a to aj keď dotknuté konania prebiehajú súčasne.

K porušeniu práv obhajoby v žiadnom prípade nemohlo dôjsť uložením peňažného trestu. Okolnosť, či je tento trest vymožitelný (§ 54 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006) je síce aplikačne relevantná, nie však pre dovolacie konanie. Vo vzťahu k výroku o treste je v tomto konaní zohľadniteľné len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (§ 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.). O takýto prípad pri uložení peňažného trestu v prejednáwanej veci nepochybne nejde (§ 28 ods. 1 a § 53 ods. 1 Tr. zák. v použitom znení). Navyše, vyššie uvedený dovolací dôvod v podanom dovolaní nebol uvedený (§ 374 ods. 2 Tr. por.).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda na základe okolností uvedených v dovolaní nie je splnený.

K bodu II dovolania – uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por.

V ustanovení § 252 ods. 3 veta druhá Tr. por. sú skutočne (ako sa to uvádza v dovolaní) popísané dve odlišné situácie, ktoré sa však obsahovo sčasti prekrývajú (obe predpokladajú prejav vôle obžalovaného smerujúci k jeho neúčasti na hlavnom pojednávaní). Zároveň platí, že pre aplikáciu dotknutého pravidla (o konaní hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného) postačuje nastanie ktorejkoľvek z nich. Ak teda obžalovaný výslovne odmietne účasť na hlavnom pojednávaní, nemusí už navyše žiadať o konanie pojednávania v jeho neprítomnosti (a naopak), aby pojednávanie mohlo (a malo) byť vykonané.

Tým je v jej podstate daná odpoveď na námietku uplatnenú v dovolaní.

Je potrebné súhlasiť s hodnotením krajského súdu vo vzťahu k zápisnične podchytenému vyjadreniu dovolateľa na hlavnom pojednávaní, konanom 14. novembra 2007, a to že odmieta účasť na tomto úkone (nechce sa zúčastniť na ďalšom priebehu pojednávania). Preto je správny aj procesný hodnotiaci záver napadnutého rozhodnutia, že postup súdu prvého stupňa, ktorý hlavné pojednávanie vykonal, nemožno považovať za nezákonný (pre absenciu žiadosti obvineného o konanie pojednávania v jeho neprítomnosti).

Bližšie okolnosti týkajúce sa aktuálneho preskúmania zdravotného stavu dovolateľa v kritickom čase (s výsledkom jeho spôsobilosti sa hlavného pojednávania zúčastniť) sú taktiež uvedené v odôvodnení rozsudku krajského súdu.

K nadväznosti na uvedené potom neplatí, že by hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. teda taktiež nie je splnený.

K bodu III dovolania – uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Negatívna odpoveď na otázku splnenia tohto dovolacieho dôvodu rezultuje z negatívneho posúdenia splnenia oboch skôr uvedených dôvodov dovolania, na ktoré je (aj z hľadiska obsahu jeho odôvodnenia v tomto bode) viazaná.

Ak nemožno konštatovať nesúlad so zákonom v otázke vykonania samostatného konania proti dovolateľovi a v otázke vykonania hlavného pojednávania (jeho časti) v neprítomnosti dovolateľa, nemožno ani urobiť záver, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli (v tomto zmysle, zodpovedajúcom rozsahu uplatnených dovolacích dôvodov) vykonané v konaní, resp. na dotknutom hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda nie je splnený.

Na základe uvedených okolností najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného J. P. podľa § 382 písm. c/ Tr. por., konajúc a rozhodujúc na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa § 381 Tr. por.

K predbežnému prerušeniu výkonu rozhodnutia (trestu) dovolací súd nepristúpil (§ 380 ods. 4 Tr.). Ďalšie riešenie tejto otázky prestalo byť negatívnym rozhodnutím o dovolaní aktuálne.

Je potrebné ešte podotknúť, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Toš 13/2007 hodnotí procesnú situáciu osôb spoluobvinených z toho istého skutku, ktorí v samostatne proti nim vedených konaniach vypovedajú v procesnom postavení jednak obvineného a jednak svedka, ako porušenie práva na obhajobu, avšak bez ďalšieho odôvodnenia tohto hodnotenia. Opačný právny názor je vyjadrený v tomto rozhodnutí (vrátane argumentov na jeho podporu).

Uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 3. mája 2011

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duřa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková